

Til: Margit, Simon, Martin og Verden

Æ vil tørs nåkka:

Å spør dåkker om en ting.

Ka drømme dåkker om?

Et nådeløst spørsmål.
I en virkelighetsforståelse som
mange insisterer på å bruk alle
krefta på å oppretthold,
er det et knusende spørsmål.

Ka drømme vi om?

Hvis vi kjenne etter:

Ok.
Her er æ.
Kroppen min.
Andre folk.
Rommet.
Plassen.
Lufta.
Lydan.

Kan vi skimte handlingan i det fjerne?
Drømmen? er nesten knusende.

Hvis vi i det hele tatt har tilgang på den.
Og den ikke bare vise sæ som nåkka uforståelig.
En uklar form av knebla menneskelighet
som gjør oss redd, og
som vi ikke kan forstå
hvis ikke omstendighetan vårres forandres.

Æ skimte og et paradoks
som held handlingan på avstand.

Det er en gave å få gi og ha muligheten til å ta imot.
Det å ta imot nå er en gave til nånn.

Æ vil bare heng med dæ verden.
Og tål at du er hel.
At bakken er her.
Og at kroppen min står på den.

Æ vil ikke vær alein.

Æ vil gi og ta imot i små handlinga.
Hele tida.
Som ikke skape nye bita og oppmålinga,
men samhold, bevegelse, spørsmål og handlinga.
Og velg det igjen og igjen.

Æ vil ikke vær alein.

Æ vil ikke nå mer spektakulært enn å tørr å vær i det
nådeløse uvisse og den risikable åpenheten.

Her får æ kontakt med drømmen.
Kontakt med kontakten :)
Til andre, til verden, til mæ sjøl.
Drømmen flytte sæ nærmere.
Og handlingan klarne.

Det er nådeløst her i tryggheten.
Og friheten.
En anna type knusende ensomhet.
Å møt mæ sjøl. Vær sammen med mæ sjøl.
Vær alein i min egen kropp.

Å vær menneske er skummelt,
og æ må tørr det hele tida.

Men herfra kan æ
vær sammen med andre,
skap,
og still spørsmål.
Drøm.
Bry mæ.
Del.
Beveg mæ.
Bli bevegde.
Vær ærlig.
Å si det æ trur trengs.
Vær i det som er.

I min egen ensomme trygghet
Og min egen nådeløse frihet.
Er æ hel.
I en knusende verden.

Vi må vær verden for hverandre.
Og tegn kart til bakken.
Prøv oss fram
og sjå om vi klare å stå på den sammen.

Æ vil ikke vask mæ rein
fra der her.
Eller prøv å vri mæ opp
og bort og vekk fra det her.
eller bli stengt ut eller beskytta
fra det her.

Æ vil vær i det skumle.
Bli skitat med føttern på bakken.
Gå i landskapet. Som er. Her.
Og fortsett å beveg mæ, beveg dæ
og forandres sammen.

Æ vil ikke vær alein.
Det er min drøm.

